

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 22.

Den 15. August 1879.

28. Aargang.

Tale af Eldste George Q. Cannon,

afholdt ved Konferencen i Salt Lake City den 6te April 1879.

(Fra «Deseret News.»)

I en Henseende vilde jeg foretrakke at sidde og lytte til mine Brødres Tale, og i Rørlighed tage Del i denne Konferences Aand, end selv at tale, men der er en Pligt paalagt mig, antager jeg, saavel som paa mine Brødre, og jeg ønsker, efter bedste Cone at opfylde denne Pligt. Synet af saa meget Folk, Sangen, vore Brødres Tale og den Aand, jeg blev besjælet af, da jeg idag trædte ind i denne Bygning, har næsten overvældet mig. Der er en Indflydelse, der er en Magt, der er en Aand forbundet med en Sammenkomst af saa meget Folk, saaledes som vi ere Bidne til idag, som maa gjøre Virkning paa dem, som ere let modtagelige for Indtryk, og i Særdeleshed naar man har været fraværende blandt Fremmede, og da at føle sig hjemme mellem sine Venner, mellem et Folk, som er Ens Brødre og Søstre, hvis Tro er hans Tro og som arbejde og kjæmpe for den samme Sag, som han

selv har i sit Hjerte. Jeg glæder mig overordentlig, mine Brødre og Søstre, ved at være i Eders Midte i denne Dag, og jeg er taknemmelig for de gunstige Omstændigheder af hvilke vi ere omgivne. Jeg er taknemmelig for, at Udsigterne for Eder ere saa lovende, saa fulde af Haab og saa glædelige at betragte. Det er sandt at vi have havt Sygdom, vi have havt megen Dødelighed, hvilket har været en Kilde til megen Sorg, men Døden er uundgaaelig, og med alt dette ere vi dog i meget bedre Omstændigheder og gunstigere stillede end Menneskenes Børn i Almindelighed. De Sidste-Dages Hellige ere hurtigt blevne et stort og betydeligt Folk. Den Indflydelse som følger os bliver mere og mere følt; vor Kraft til det Gode er i Værtagende; vor Styrke, vor Enheds og alle de andre Egenskaber vi besidde og som vi have lagt for Dagen under vor Løbebane, blive mere og mere anerkendte. Det har altid

veret en af mine Indlingsideer, at intet enkelt Menneske, som vælger at bruge sin Indflydelse for det Gode mellem hans Medmenneske, nogensinde taler eller virker forgjæves, men at hans Indflydelse, hans Exempel, hans Ord, have Indvirkning paa dem med hvem han kommer i Be-røring. Dersom dette er Tilføldet med et Individ, hvornieget mere da ikke med en Sammenkomst af Individer, et Sam-fund, et stort Folk, som strækker sig gjen-nem disse Bjerge og opfjelder disse Dale? Vi have ikke levet omsonst. Vi have ikke søgt at lægge for Dagen, Liv fulde af Maade-hold, Virksomhed, Sparomhed, Selvop-øffrelse, Retfærdighed med Guds frygt om-sonst; heller ikke have vi levet saaledes i de sidste 49 Aar uden at Virkningen har været følt, ikke alene af dem som omgive os, men af hele Verden. Der er Noget ved et saadant Folks Exempel, som hæ-ver Mand og Kvinder fra Mudderet, fra Dyndet og fra det dybe Svælg i hvilket i kun for mange Tilfælde, de ere ned-junkne, — til at betragte Menneskeheden i dens sande Lys, Menneskeheden i dens ædle Udseende med dens guddommelige Egenskaber, med dens Evner for det Gode og dens Evner til at kunne opnaa store Resultater. Der er Noget i det Factum, at et Folk har vindstrækket Tro og Tillid til Gud, hvilket i disse Guds-forægtelsens og Vantroens Dage, bringer Menneskene til alvorlig Eftertanke. De sige ofte, at det er Fanatismus, men der er Noget ved denne Fanatismus, som er sundt, opfriskende, styrkende i dets Exempel, thi Ingen har nogensinde udført Noget paa denne Jord, uden at hau, ved sin Virksomhed, sin Alvor, sin Iver og Rid-tærhed, har utsat sig for at blive be-styldt for Fanatismus. Jeg er villig til at vi skulle kaldes Fanatikere. Jeg har Ret til at være Fanatiker om jeg har Lyst til at være det, saalænge som min

Fanatismus ikke gjør Indgreb i mine Med-menneskers Rettigheder; dette er en Grundse, over hvilken min Fanatismus ikke skalde tillades at gaa.

Det er oplivende at se et Folk, som ikke alene tror paa Gud, men ogsaa ere villige til at vise deres Tro ved at lide for hans Sag, at forlade deres Venner, at forlade deres Hjem, at lide Landflygtighed, Forsølgelse, Mangel, Kummer, ja endogsaa Døden, for Guds Skyld, for Religionens Skyld, for Principernes Skyld. Hvad vilde Livet vel være uden saadanne Folk, som ved deres ejendom-melige Liv oplyser Tidens tykke Mørke og som ere lysende Punkter i Historien? Naar vi se tilbage og gjenkalde i Erin-dringen de Mænd, som have lidt og dødt for deres Grundsætninger, endogsaa om de vare vildfarne, finde vi Noget ved deres heltemæssige Liv, som er hæderligt at betragte. Naar et Folk kan blive fundet saaledes som i disse Bjerge, et Folk, som er villigt til at gjøre saa store Øpoffrelser som dette har gjort, saa er der Noget, som sagt, i deres Exempel og i deres Liv, som har Indflydelse over Menneskene, som paavirker dem, som for-anlediger dem til, hvadenten de i deres Hjerte agter dette Folks Tro eller ikke, at nære en dyb og inderlig Agtelse for dette; thi ingen retsindig Mand eller Kvinde, kan nogensinde undlade at agte Øpoffrelser for Principer, den Udholdenhed hvormed de forsvarer Moralen, og for-svrigt alle de Egenskaber, som høre hjemme i de Helliges Liv. Jeg siger derfor: Vi have ikke levet omsonst; vi have ikke præ-diket omsonst; vi have ikke lidt omsonst; vi have ikke baaret vort Bidnessbyrd om-sonst. Frugterne af disse vores Arbejder, som have været længe om at vise sig, ville modne til den store Høst, der endnu vil blive indhøstet paa Jorden.

Jeg føler til at tale disse Opmun-

trings Ord til mine Brødre og Søstre, af hvem mange øjensynligt føle, at deres bestedne Liv og Møje, deres Kamp mod Fattigdommen, deres simple og paa Begivenheder fattige Historie, undertiden er af saa siden Verd, at de ere forholdsvis uhyttige paa Jorden. Jeg siger til den bestedne Fremadstræber, til den Mand eller Kvinder som maatte være tilfreds i Fattigdom, hvis Liv ikke er saa betydningsfuldt i sine egne Øjne, som ikke søger at stille sig selv frem for Offentligheden eller glimre paa Verdens Skueplads; jeg siger til enhver saadan Person, som en Sidste-Dages Hellig: Du har en stor og vigtig Mission at udføre, og dersom Du opfylder de Pligter, som ere paalagte Dig, vil din Indsydelse blive holdt; og i de kommende Dage, paa Guds den Almægtiges store Dag, vil Eders Fortjenester blive fuldt anerkendte, og I ville stimme som Juveler i vor Frelsers Hige.

Der er en Ting enhver Fader kan gjøre: Han kan bestræbe sig for at gjøre sine Sønner og Østre bedre stilkede og udrustede til Livets store Kamp, og gjøre dem bedre i Stand til at udføre deres Del af dette herlige Værk som Gud har oprettet, end ham selv; dette er en Ting Foreldrene til disse Bjerges opvogende Generation kan gjøre. Jeg har aldrig set den sidste Tid og idag, mere holdt den store Nødvendighed af at oplare og opdragte vore Børn paa den mest heldige og nyttige Maade, forat intet skal blive forsømt fra vor Side til at forberede dem til det store Arbejde, de have at udføre. Dette er et Arbejde vi kunne fuldføre. Det beror ikke saa meget paa boglige Kundslaber; Mange indbilde dem, at kun Bøger ere nødvendige for Opdragelse; men efter min Mening, bliver den Mand bedst opdragten, som har tænkt det Meste, og tænkt rigtigt. Forsaavidt Theologi an-

gaar, have vi været i Stand til, ved Guds Belsignalser og den Hellige Mandes Lys og ved Sandhedens Magt, at træde frem ulyerde, ubelæste og uforberedte, saavidt verdslig Verdom vedkommer; og ved den Kundsabs Styrke som kommer fra oven, have denne Kirkes Eldste gaaede frem mod den kristne Verden. Jeg taler ikke af Forfængelighed eller Stolthed, naar jeg siger, at de aldrig have været overvundne. Naar de Lærde, de Beleopdragne, de højvise Theologer, have mødt denne Kirkes Eldste med Bibelen i deres Hænder, have de været nødte til at fly for Sandhedens Magt, som bliver frembaaret af ulyerde men inspirerede Mand. Er vor Mission fuldført, naar vi have gjort dette? Jeg holder at vi som et Folk, ere kun ved Dørtræstelen til det store Værk som ligger for os. Vi have en unaadelig Arbejdsmark udstrakt for os. Naar I se forud og prøve paa at se dens Grænser, er den Virkemark, som strækker sig ud for dette Folk, som kaldes de Sidste-Dages Hellige saa stor, at den er udenfor den menneskelige Synskreds; den er ubegrændset og strækker sig ud i en fjernliggende Fremtid. Er der en Bildfarelse eller Fejl paa Jorden, er det vor faste Pligt at forsøge paa at rette den. Findes der et falskt Princip, er det vor faste Pligt at forsøge at faa det udryddet. Er der Tyranni i Verden, Tyranni af Legemet, Tyranni af Sjælen, sysslet eller aandeligt Tyranni, da er det paalagt de Sidste-Dages Hellige at tilintetgjøre det. Er der nogle Samfundsopgaver at løse, hvem skal da løse dem? Hvem kan gjøre det? Vorhag de Sidste-Dages Hellige fra deres Marker, og hvem kan da løse disse Opgaver, som drager alle tankende Menneskers Opmærksomhed paa sig? Den hele Jord er fuld af Bold, Uret, Undertrykkelse, Sletregjering, og tu-

finde andre Under, som jeg ikke nu kan opregne. Det paalægges os, saavidt vi kunne nāa disse Ting, at rette dem, at bortrydde dem. For det Første have vi at rette og bortrydde i vor egen Midte. Det er et sent Arbejde at opdrage et Folk, der som vi, ere en Blanding af alle Nationer, opdragne i alle Religioner, talende omrent alle Sprog og hyldende alle Traditioner. Der er, mere eller mindre, Tidens falske eller sande Brug og Sædvaner blandede mellem os, som have været nedarvede fra Generation til Generation, indtil de have dannet sig til en Del af vort eget Jeg. Det er et sent Arbejde, siger jeg, at opdrage et Folk som vi ere. Vi have været bestjættigede dermed nu i 49 Aar, og vi kunne i Sammenligning med det, som ligger for os, se de Fremstridt og den Udvikling, som er blevet gjort. Men vi ere vokede; vores Evner have udvidet sig; vi ere blevne befriede fra mange gaulige Daarskaber, og Frihed har taget Sæde iblandt os. Det største Arbejde, som paalægges os, er at opdrage os selv, og da kunne vi snart begynde paa at opdrage den øvrige Del af Menneskeslægten; thi som jeg har sagt: vort Eksempel er følt; dets Indflydelse gaar frem og bærer Frugt mellem andre Folk. Det er den mest vanskelige Ting at faa disse Sidste-Dages Hellige til at forstå Principerne, der ere saa klare som Middagsølen, at de burde modtage dem beredvilligt — og hvorfor ere de saa? Fordi, som jeg har sagt, de ere opfylde med Aarhundreders Traditioner, som ere komne ned gennem de mørke Tidsalder. Det er forbausende at se, hvad vi have udrettet i Henseende til Kvinden. Se hen til hvad Monogami har gjort. Se paa dens Frugter; spor dens Indflydelse lige fra Apostlenes Død eller strax efter, og ned til dette nittende Aarhundrede, og hvad se vi? I enhver Generation har

en Mengde af vores Søstre været overladte, enten til den navnløse Tilstand om hvilken vi maa rødmne ved at tale, eller ogsaa ere de døde uden nogensinde at have følt en Moders Glæde. Naar jeg tænker paa dette, naar jeg læser Grækernes og Romernes storprægende Civilisations Historie, og betragter vores Dages Civilisation, der præles saameget af, som er nedarvet fra disse Nationer og hvis Virkning vi ere Bidne til, jeg undrer mig da over hvorledes Manden, trædende op for Himlens Afsyn, formaster sig til at se paa Kvinden og kalde sig hendes Beskytter. Læs Kjømunes Historie og læs om de frygtelige Under, som have været bragte over vores Søstre ved Mandens forbandede Traditioner og Daarligheder. Dersom dette blev sagt til et andet Folk, som var forskjellig stillet fra os og forskjellig i Traditioner, kunde de ikke tro, at den intelligente Mand for et Øjeblik kunde fastholde sin hidtil hante Mening, eller at Kvinden selv, naar de ser hen til hvad deres Kjøn har lidt, vilde blive ved at pleje og vedhænge de foragtelige Traditioner, som have været herskende i Kristendommen og som til en vis Grad endnu hersker i vor Midte.

Jeg ved, at jeg her berører Noget, som hos Mange er et smut Sted. De sige „Højesterettens Kjendelse har ordnet dette.“ Ja, men det vil ikke bestaa ordnet paa denne Maade. Lad mig fortælle Eder, at Uret maa herske og Retfærdighed maa undertrykkes, men Retfærdighed skal til sidst regjere og det til Trods for Love, Forordninger og enhver Ting, som kan nævnes. Jeg taler ikke nu om Lovene; jeg taler ikke om Tradition; jeg taler ikke om „Mormonernes“ Flerkoneri eller patriarchalske Egteskab, men jeg taler om Mænd og Kvinder, Brødre og Søstre. Kom lad os betragte Sagen sammen, lad os tale sammen, ikke som Religiøse, ikke

som Mormoner, ikke som Monogamister, ikke som Polygamister, ikke som Kristendommens Borgere, men som Mand og Kvinder, som Guds Børn, som Brødre og Søstre af een stor Familie. Lad os tale sammen Ansigt til Ansigt i Oprigtighed, Simpelhed, uden at tillade Traditionerne at blende vor Forstand. Det er i denne Aand jeg ønsker at tale om denne Gjenstand.

Her er en Familie, en Familie bestaaende af Mand og Kvinder, og vi ville f. Ex. sige, at dette Tabernakel indeholdt hele Guds Familie, som fandtes paa Jordnen. Her er Mand og Kvinder i lige Antal og lige Forhold, et Kjøn ikke mere flertalligt end det andet, en Mand for en Kvinde og en Kvinde for en Mand, ikke Overtal af Kvinder og ikke Overtal af Mænd. Dersom de nu skulle giftes, vilde hver Mand have en Kone og hver Kvinde en Mand; Alle vilde være fuldkommen, thi Manden er ikke fuldkommen uden Kvinden og Kvinden ikke uden Manden. Vi falde nu paa at lave en Lov, en saadan, som engang herfæde i Rom, at hver Mand skal gifte en Kvinde; den var tilsigtet den ugifte Stand. Den var tilsigtet en vis Klasse ligesom Loven af 1862 var tilsigtet os. Den ene var indstiftet for at fremvinge Gistermaal, for at ikke en Klasse af Mænd skulle opvæxe i Samfundet uden Hustruer og at ikke en Kvinde skulle være tilladt at forsage Mandkjønnet og blive Nonne; — den anden Lov er for at forhindre Gistermaal. Vi have altsaa en Lov her i Tabernaklet ligesom i Rom — det svarer meget godt. Enhver Kvinde er forsynet med en Mand og hver Mand med en Hustru. Men efter nogen Tids Forløb komme Nogle frem og sige: „Jeg lider ikke denne Lov, den er trykende; jeg ved for Eksempel hvor den er uheldig, jeg ved Mænd, som ikke ville have Hustruer.“ De foretrækker et Ensliv, og efter nogen Tids Forløb, lykkes det

dem at faa en Lov sat ude af Kraft som de gjorde i Rom. Denne Lov er da ophevret og Mændene have Frihed til at gifte sig eller ikke, akkurat som de behager. Dovnpaa alt dette kommer der en anden Lov efter hvilken enhver Mand kun skal have en Hustru og maa ikke tillades at tage to eller flere. Kvinderne ere naturligvis nødte til at rette sig efter som Mændene sige, de kan ikke twinge Mændene til at gifte sig, men maa vente indtil de blive tilbudte til at gifte sig. En stor Mengde Individer hylde denne Lov. Mange Mænd sige: „Jeg foretrækker, ikke at have en Hustru, og i Serdeleshed dersom I kunne gjøre en Lov, som forbryder en Mand at gifte kun en Kvinde hver. Jeg kan godt lide dette fordi jeg da ikke er under den Nødvendighed at holde en Kone. Dersom jeg ønsker en Kvindes Selskab, kan jeg faa en uden at have den Besværighed og de Omkostninger at holde hende som min Kone, fordi dersom I forordner Gistermaal mellem en Mand og en Kvinde, vil der nødvendigvis blive et stort Antal Kvinder, der ikke kunne blive gifte; forudsat at Kvinnene ere lige i Antal. Da kan jeg gjøre som jeg behager. Jeg tjender Kvindens Natur; jeg ved hvorledes hun elsker, hvorledes hun klynger sig til Gjenstanden for sin Kjærlighed. Dette vil være min Lejlighed.“ Hvad skal vi nu sige om Kvinden? Hvad Mændene angaar, have de Ret til at gifte eller ikke, som de behage; men her er et stort Procent-Antal af Kvinder, som ved denne Lov i en vis Henseende er forhindret i at blive gift — bestandig forudsættende at Kvinnene ere lige. En Bevægelse opstaar; Mændene gaa i Krig, de gaa tilspø, de ere i Handels Bestjærtigelse, de forlade deres Hjem, de give sig i Kast med vovelige Føretagender. Resultatet er, at sjældt Mænd og Kvinder i Be-

gyndelsen vare lige i Antal, blive Kvinderne da, ved at Mændene gaa i Krig og ved farlige Foretagender, dø eller blive dræbte, Mandkønnet overlegen i Antal. Virkningen af Loven, saaledes som jeg har beskrevet den, forsøger Elendighed, forsøger Antallet af dem, som ikke ere gifte og som heller ikke have nogen Lejlighed til at blive gifte. Omisider kommer en Mand som har været Bidne til de Ønder, som ere opvokede mellem hans Brødre og Søstre og siger: „Jeg har et Forslag at gjøre, som jeg tror vil udrydde de Ønder, som findes mellem os. Jeg ser, at et frygteligt Ønde, som kaldes Prostitution, har indsneget sig i vor Midte, og fra den er udsprunget forfærdelige Sygdomme, Sygdomme, som jeg ikke kan beskrive; saa frygtelige ere de, at den blotte Tanke deraf kan fylde Hjertet med Rørdsel; de have vist sig i vores Familiecirkler og de have ødelagt vores unge Mænd og Kvinder. Den Plan som jeg nu har at forelægge vor Familie gaar ud paa, at hver Mand skal gifte indtil alle Kvinder ere gifte, indtil enhver Kvinde, som ønsker en Mand har faaet en, saaat de Mænd, som ikke ville gifte, ikke skulle være tilladte at have en Klasse af ungste Kvinder til at ødelægge, at frenke og at prostituere. „Dersom I altsaa“ siger han, „lader alle disse Mænd og Kvinder gifte, vil der blive nogle Kvinder tilbage, som ikke vil giftes, men det Forhold vil blive saa forsvindende lille; og paa demie Maade ville I fåengsle disse frygtelige Ønder, som ere opvokede i vor Midte.“

Nu, lad os betragte dette, Ansigt til Ansigt, som jeg har sagt. Hvilken vil være den bedste Plan? Efter mit Skjøn, talende som En af denne Familie, ikke som Medlem af Kongressen, ikke som „Mormon“, men som et Medlem af en Familie, jeg har beskrevet, er den sidste Lov

langt bedre end de andre. Jeg vilde sige, som en Fader, om jeg havde en Familie af den Slags, under alle Omstændigheder, lad mine Østre gifte sig; lad hver Kvinde faa en Mand, som ønsker en. Dersom altsaa hver Mand vilde tage sig en Hustru, ville de kun have een Hustru hver; men dersom der skulle være nogle af de mange Mænd, som ikke ville gifte sig, ville Pigerne ikke nødvendigvis gaa uden Mænd.

Jeg betragter vores falske Traditioner angaaende denne Gjenstand, som et af Nutidens styrke Ønder, som eksisterer paa Jorden. De ere komne ned til os fra Grækerne og Romerne, og hvilket mere affydeligt Folk har nogensinde levet paa Jorden? Blot at læse deres Bøger, er nok til at faa en Mand med den mindste Unstændighedsfølelse til at røisme og blive stamfuld over sin egen Slægt. Alligevel ere de indskrte i vor Literatur. Hvem der har læst Horats, Salustius og utallige andre Forfattere vide vel, hvor fulde af Fordærvelse de ere. Ikke alene Forbrydelser, men Forbrydelser mod Naturen blevet retfærdiggjorte af nogle af de bedste og mest ansete grøfste Filosofer, og vare praktiserede både af Sophokles, Sokrates o. A.; og endog denne Filosofi er kommet ned til os. De havde en Klasse af Kvinder iblandt dem, som regelmæssigt blevet betalte og opholdte som Skjøger. De blevet opholdt forat Menheden i den huslige Cirkel kunde forblive ubesmittet. Dette er kommet ned til os i Kristenheden, i Europa og Amerika, til nærværende Tid. Mange af Jordens styrkeste Østre falde aarlig som Offer for Mændenes affydelige Lust. Hvorledes er den hjemlige Cirkel i de monogamse Lande blevet bevaret idag? Den er kun blevet bevaret paa den Klasses Bekostning, til hvilken jeg har henvisst; ved disse Menskehedens Præstinder, ødelagte ved Fol-

kets Synder, levende et fort Liv og bringende med dem, Folgerne af Mandens æsthetiske Lyst.

Jeg ønsker ikke idag at tale om Lov; jeg ønsker ikke at tale om dens Virkninger i Henseende til denne Gjenstand — nemlig „Mormonernes“ patriarkalste Egtefestab; jeg ønsker ikke at tale om Loven af 1862, heller ikke om de Forenede Staters Højesterets Rkjendelsse angaaende dette, men jeg ønsker at behandle de Facta, som stirre os i Ansigtet. Skulle vi rette disse Ønder? „Ja,“ siger En, „de har altid eksisteret.“ Vort med saadanne Verdomme, vi kunne ikke tro det. Jeg kan ikke tro, at den store Skaber, som dannede Verden, som satte Solen i Midten af vort Sol-system og bragte de andre Planeter til at dreje sig derom; at han, som stabte disse Ting og stabte Orden ud af Raos, som sagde „Bliv Lys og der blev Lys“; som fra Raos udsamlede de Elementer, af hvilke vor Jord er dannet, og stabte den som et herligt Opholdssted for Mennesket; at han, der, som vi vide, besidder overordentlig Wisdom, skulle have sat Mænd og Kvinder, hans Sønner og Døtre, paa Jordens i Midten af alle saadanne Ønder som dem, jeg kertelig har henvist til, uden at foruge for, at der var nogle Midler derimod. Jeg kan lige saa lidt tro dette, som jeg kan tro, at dette Lys er Mørke; men jeg kan tro, at i Faderens Skjød er der Wisdom til at funne stabe Alt, til at frembringe Alt, til at gjøre denne Jord til en Himmel, hvor Fred, Kjærlighed, Glæde og Lykke skal regjere, og hvor der ikke skal være Synd, Sorg, Smerte eller Pine, hvor Mand og Kvinde skal leve sammen i fuldkommen Fred, i Kjærlighed og Harmoni, og Børn opvøye i Renhed med enhver himmelst Omgivelse.

Jeg har, tenker jeg, sagt noet om denne Gjenstand; jeg ønsker km at ud-

pege og vise, at visse Ønder eksisterer, og at de behøve at rettes. Hvorledes skulle de blive rettede? Hvem skal udpege Midlet? Jeg tror, at Gud har gjort det, og han vil vedblive at gjøre det; han vil, paa sin egen Maade og i sin egen heilige Tid, bringe alle de Forbedringer frem, som ere nødvendige for at forandre alt dette. Denne Gjenstand, indvirkende, som den gjør paa den menneskelige Families Lykke, Befærd og Bestand, er i sig selv af overordentlig Bigtighed; men der er andre Ønder, under hvilke Menneskeslægten sukker. Der er Ønder i Henseende til Rigdom og Bestyrelsen af Ejendom, Organisationen af Kapital og Organisationen af Arbejde, det Forhold, der skal være mellem Kapital og Arbejde og Arbejde til Kapital. Her er Spørgsmaal af den Slags, som kan trænge sig ind i en Statsmands Tankegang og i enhver tankende og tilbagetankende Mands Tankegang, og han ser, at her er en Plads, hvor han kan have Lejlighed til at udøve den mest overordentlige Wisdom og de største Talenter for at kunne rette disse Ting. Det er paalagt os, Sibste-Dages Hellige, at være behjælpelige med at udspøre dette Arbejde. Det er paalagt os, og paalægges os endnu mere i en nær Fremtid, at haandhæve, paa dette Kontinent og gjennem dette store Land, den rene republikanske Institution, forfatningsmæssig Frihed i dens fuldeste Betydning; thi de Dage ere ikke langt borte, da den Magt, som nu opvoxer mellem Bjærgene, vil blive fornøden. Partiers Sammenstød, en Tiltagen af Partihad, en Tiltagen af Bedrageri og Fordærvelse, en forsøget Lyst til at tiltrive sig selv Magten ved alle Midler, er bleven saa almindelig i de Forenede Stater.

(Fortsættes Side 346).

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. August.

Evangeliets Gjengivelse.

I det foregaaende Numer af Stjernen omtalte vi det almindelige Grasfald fra den Kirke, som Kristus og hans Apostle oprettede, og vi ville nu med Glæde vende os fra det mørke Billede, som under mange Aarhundreder er blevet malet med de mørkeste Farver af Bildfarelse, Strid, Oprør og Præstevælde, til et mere opmunrende og glædeligt Emne.

De samme inspirerede Apostle, som forudsagde det almindelige Grasfald fra Sandheden, har ogsaa forudsagt Evangeliets Gjengivelse og Indsørelse i en Tids-uddeling, da Guds Rige skulde herske over hele Jorden. Apostelen Johannes saa, at den Magt, som havde haft Herrevælde over hele Jorden, skulde blive fuldkommen tilintegjort; men førend dette stede, skulde en Engel bringe det evige Evangelium, som skulde prædikes for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, og en Røst skulde høres fra Himmelten, sigende: „Gaar bort fra hende, I mit Folk, at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager; thi hendes Synder have naaet indtil Himmelten, og Gud er kommen hendes Uretfærdighed ihu!“

Med højtidelig Alvor forsikre vi, at Engelen har gjenbragt Evangeliet og at Røsten fra Himmelten er blevet hørt som en Advarsel til alle Nationer; Evangeliet bliver prædiket af Mænd, bemyndigede fra Himmelten, og deres advarende Røst skal lyde til alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk. Joseph Smith var det Redstab, Gud udvalgte til at paabegynde sit store Sidste-Dages Værk. Engle rejse ikke omkring og prædike for Folket, men bringe deres Budstab til en vis Person, dertil udvalgt af Faderen, og det bliver hans Pligt at kundgjøre det til Verden. Endsljøndt det ikke er saa almindeligt, at Engle bringe himmelske Budstab, kunne dog de, som annamme det Budstab, de bringe, vide for dem selv, om det er Sandhed, thi Sandheden stadsæster sig selv. Derfor kan Enhver, som i Tro annammer det himmelske Budstab, som Joseph Smith erholdt, faa et Vidnesbyrd for dem selv om, at det er Sandhed og at det fortynedes gjennem quoddommelig Myndighed.

Joseph Smith modtog ikke alene Engelenes Budstab, men erholdt endogsaa Fuldmagt til at udføre alle Evangeliets Ordinancer. Denne Fuldmagt erholdt han ej fra noget Menneske, thi den sandtes ej paa Jorden, men fra Besener, som engang holdte Myndigheden paa Jorden. Johannes den Døber beseglede paa Joseph og Oliver Cowdery det åroniske Præstedømme; Peter, Jakob og Johannes beseglede paa dem det melkisedekses Præstedømme eller Apostelstabet, hvilket gav dem Ret til at forvalte i Evangeliets Tjeneste. Saaledes blev Myndigheden given til at opbygge Kristi Kirke, til at prædike det sande Evangelium og døbe de Troende, som angrede

deres Synder, til deres Synders Forladelse, samt at besegle paa de Døbte den Hellige Aand, som har Vidnesbyrd om Faderen og Sønnen.

Saaledes blev Kirken oprettet i vore Dage; de oprigtige Troende annammede Ordet med Glæde. De Tegn, som vare lovede de Troende, fulgte dem; de talede i Tungemaal, profeterede, saa Syner og drømme himmelske Drømme, samt nøde alle de Gaver, som de Hellige i tidligere Tider. De Syge blev helbredede ved Hænders Paalæggelse; de Døde hørte, de Blindes Øjne blev opladte og den samme Kraft saas iblandt de Troende som i gamle Dage. Den Hellige Aand var udgydt over de Hellige ligesom paa Pinsekoden i Jerusalem. Derigennem fik Enhver et Vidnesbyrd for sig selv, at Budskabet var Sandhed; Twivl forsvandt, Mørket spredte sig, Djævelen stjælvede, Præsterne rafede, og medens det glade Budskab, at Evangeliet var gjengivet, soraarsagede Glæde i Himmelten og Pris og Lovsang paa Jorden, forenede Mørkets Magter sig for at stride mod Sandheden, og have forfulgt de Hellige og Guds Tjenere til Døden. Men Herren har styrket sit Folk og tildelt dem himmelst Lys og Kundskab; Abenbaring efter Abenbaring meddeltes Kirken; Narhundreders sjulte Ting blevne aabenbarede. Profeten Elias gjengav Nøglerne til at forene Fædrene med Børnene og Børnene med Fædrene, saa at Præstedommets Røede kunde blive sammenføjet. Moses gjengav Nøglerne til Indsamlingen og andre Bøsener besøgte Jorden og gjengav de Nøgler, de vare i Besiddelse af, da de levede her paa Jorden, saa at al den Myndighed og Magt, som var nødvendig til Oprættelsen af Tidernes Fyldes store Husholdning, kunde blive given til den Mand, som blev opreist for at indføre den paa Jorden, saa at han kunde meddele denne Magt til Andre.

Pris og Ere til Gud i det Høje! Den snevre men rette Vej er funden; Narhundreders Tavshed er brudt; Jehovah taler atten fra Himmelten; Engle fra Hellighedens Boliger besøge atten Jorden; Forbindelsen mellem Mennesket og dets Skaber er atten oprettet; den Hellige Aand trøster, aabenbarer og bærer Vidnesbyrd nu som tidligere; de aandelige Gaver findes atten; hele Jordens Befolkning skal høre det glade Budskab og Enhver skal blive advaret. Uagtet Joseph Smith og mange af hans Medbrødre have lidt Martyrdsøden for Sandhedens Sag og vor Jord er besmittet med Helligets Blod, er dog Kirken grundlagt og Præstedommets gjengivet til Jorden. Sandheden skal aldrig blive borttagen igjen, men skal udspredse sig og tiltage, indtil den vinder Sejr over Synd, Mørke og Satan, og denne Jord, forherliget og frelst, skal tages i Besiddelse af dens retmæssige Konge, Jesu den Udvalgte, den evige Guds syndefri Søn.

Afslösning.

Eldste John Larsson løses fra at præsidere over Stockholms Konference.

Eldste Rasm. Nielsen løses fra at præsidere over Aarhus Konference.

Eldste J. F. Olsson fra at arbejde i Göteborgs Konference.

Eldste L. P. Nilsson fra at arbejde i Skaane Konference.

Eldste J. Hansen fra at arbejde i Københavns Konference og

Eldste G. Andersen fra at arbejde i Kristiania Konference.

Ovennevnte Eldste ere afsløste med Tilladelse til at rejse hjem med det Emigrationsselskab, som vil afgaa fra København, 2. d. d. den 30te August.

Beskrivelse.

Eldste L. M. Olsson beskrives til at præsidere over Stockholms Konference.

Eldste John Svensen til midlertidigt at præsidere over Aarhus Konference.

N. C. Flygare,

President over den skandinaviske Mission.

Emigranterne, som forlod København den 23de Juni, ankom til Saltsjøstaden den 16de Juli Formiddag. Alt vel.

Tale af George D. Cannon, Fortsættelse fra Side 343.

Dette er saa indlysende, at ingen Mand, undtagen han ligefrem skulle være smeddet til den Ide, at denne Nation vil eksistere evindelig, kan undgaa at se, at der nærmer sig en Krise i vor Nations Afferer. Allerede den Fjolse herjler, at for at kunne udføre visse Ting, kan Bedrageri retfærdiggjøres. Benge bliver udøst for at kunne opnaa visse Resultater i Regjeringsaffarer og i Politik, hvilket I som et Folk, som lever i disse Bjerger, neppe kunne gjøre Eder nogen Forestilling om; og dette er i Tiltagende. Hvad Enden vil blive, er ikke vanskeligt at forudsige. Republikanismen ophører at være Republikanismen, naar Bedrageri er med i Spørgsmålenes Afgjørelse, og Folks Billie ikke ordentlig kan blive tagen i Betragtning.

Saavidt angaaer religiøs Frihed, have vi fået den Sag, saavidt med taaleligt Held; men vi maa bestandig kæmpe for endnu mere Frihed, ikke for os selv alene, men for ethvert menneskeligt Besen, som bor paa dette Land, fra Øst til Vest og fra Nord til Syd. Principet maa haandhæves; det Princip som tilskyndede Grundlæggerne af vor Regering, da de lagde Grundstenen dertil, at i religiøse Sager har ingen Mand Ret til at stille sig mellem hans Medmenneske og sin Gud. Jeg maa dyrke Afguder, jeg maa brænde Røgelse til Af-

guderne; jeg maa dyrke Solen og tilbede den, den store Dagens Oplyser; jeg maa gjøre mange andre Ting, som kunde synes lige saa urettige, men har jeg nogen Ret til disse Ting under vor Konstitution? Var det ikke Ophavsmanden til vor Regjeringsformis Hensigt at enhver Mand skulle have denne Ret? Bisseligt var den; og det kan klart bevises, at dette var deres Hensigt, og at dette var den Mand, som ledte og virkede med dem.

Dersom „Mormonerne“ i Salt Lake City — jeg siger „Mormonerne“, jeg bør sige de Sidste-Dages Hellige — havde vindstrenket Herredømme fra vor nordligste Grænse i Idaho til den sydligste Grænse Arizona og fra vor østligste Grænse Colorado til vor vestligste Grænse Nevada; dersom vi havde Overherredømmet og vindstrenket Besiddelse af dette Land, uden at vores Rettigheder bleve satte i Spørgsmål, vilde vi ikke have nogen Autoritet under den Konstitution vi leve, til at foretrive noget menneskeligt Besen udenfor disse Grænser, hvorledes de skulle dyrke deres Gud, hvad han skulle eller ikke skulle, for at behage Slaberne. Dersom en Kineser skulle komme her og bygge et kinesisk Tempel og offre Røgelse i Templet, og dersom han knælede ned og tilbad det Billedet, som han tror at forestille sin Gud, have vi aldeles ingen Ret til at blande os i det. Dersom en

Ingersoll skulde komme her og sige, at han slet ikke troede paa nogen Gud, og han skulde bringe sine Følelser i Praxis, vilde vi ikke have nogen Ret til at blande os deri. Under de Omstændigheder, jeg har bestrevet, vilde han have fuldkommen Ret til at tro paa Gud og lade være. Vi vilde ikke have Ret til at modstridte en Mand, som, naar han tror, at hans Præst har Myndighed til at forlade ham hans Synder, han da gaaer ind i hans Skriftestol for at faa den forladte, eller en Mand, fordi han foretrakker at be-stenke sit Barn, eller en Ænde, fordi han omstjører sit nyfødte Barn, eller en Baptist, fordi han tror paa Daab ved Ned-dyppelse. Men antag, at en Mand om-sider kom, som ansaa det for sin Ret og i Overensstemmelse med hans religiøse Overbevisning at gifte mere end een Hustru, og han drager Omsorg for sine Hustruer og samvittighedsfuldt hørger for dem overensstemmende med hans Religion, troende, at han i Evigheden skulde komme til at dvæle sammen med dem. Nogle af os maatte tro, at denne himmelste Æde er noget materiel; vi maatte anse ham for at være en stor Ælar, fordi han kunde have en saadan Tro og i Sær-deleshed, fordi han vilde have den Udgift at holde tre eller fire Hustruer; dette maa være den almindelige Tro om ham, men dersom han udgør sin Tro fra et religiøst Standpunkt, har han fuldkommen Ret til at gjøre dette for Guds Alsyn og endogsaa under vort Lands Konstitution. Pariseren og Jældtilbederen og Mand af bestægtet Tro, kunne endnu komme til dette Frihedens Land, og jeg siger Eder, at dersom Konstitutionens Land kan blive hævdet saaledes som de Sidste-Dages Hellige ønsker at hævde den, ville disse have fuldkommen Ret til at tilbede deres Gud overensstemmende med deres Sam-vittigheds Bydende uden at Nogen kan

forstyrre eller forurolige dem. Den eneste Lejlighed, hvor der kan gjøres Indgreb hos disse Mennesker vil være, naar deres religiøse Handlinger gjør Indgreb i deres Medmenneskers Rettigheder og Friheder. Hør dette! Sidste-Dages Hellige! Naar Ki-neseren kommer blandt os, lær Eders Børn at agte ham. Naar nogen anden Mand af en anden Tro, Race eller Farve opslaaer sit Vo mellem Eder, lær Eders Børn at agte hans Gudsdyrkelsesmaade; og dersom de skulde komme i Katholikernes Kirke eller i Presbyterianernes eller nogen anden Sekts Kirke, lær dem at opføre sig vel og behandle Alle med Høflighed og Venlighed, og at det er en Sag, som ikke vedkommer dem, hvorledes disse Sekter dyrke deres Gud; og lær dem at de for-bryder sig mod god Orden og mod gode Love, naar de ikke betragter religiøse Døelser med Agtelse. Jeg vilde tugte en Dreng mere for dette end for noget-somhelst Andet. Det er den Frihed, jeg tror paa; det er den Frihed, jeg agter at lære mine Børn og alle Mennesker saa langt som min Røst og min Ind-slydelse kan strække; det er den Frihed, jeg agter at stridte for, og, som jeg har sagt Hundrede af Gange til denne Na-tions ledende Mænd, jeg vil, om nødvendigt, tage mine Sønner i Ed paa at de ville forsvere og hævde denne Frihed saa lange de leve, og stridte for den, og lære deres Børn efter dem, ogsaa at stridte for denne. Jeg tror paa den fuldeste Frihed i disse Punkter. Vi have været anklagede for, at vi affondrede os. Vore Hjertter have mange Gange banket varmt mod vore Fremmede. Vi have, som vor Historie beviser, Tusinder og Tusinder af Gange udstrakt Venlighedens Haand; men hvorledes har vort Forsøg paa Tilnærmelse blevne mødte? Lad dem i dette Tabernakel og de, som ere be-fjendte med saadanne Ting, læse Aviserne.

Jeg har haft Besøg af Folk i mit Hus, hvor enhver Opmærksomhed og Artighed har været udvist dem, som, naar de have forladt mig, maatte ved Læsningen af nogle Aviser, som vare fulde af affyelige Løgne, ere gaaede bort og forraadt dem, som havde modtaget og behandlet dem med Venlighed og Gjæstfrihed; og saa ofte har dette været Tilfældet, at jeg næsten har svoret, aldrig at ville gjøre det oftere. Det er ikke fordi vi have uvenlige Følelser. Tiden vil komme, da vi vil have Mægtten; for Øjeblikket ere vi Mindretallet, og det betaler sig for Smuds-Skríbenterne at udsætte os for Latterligheden. Men antag, at de Sidste Dages Hellige havde Kontrolen, antag, at deres Ideer kom til Udsprælse, det er, at vi, som det er bestemt, at vi skulle være, var et Folk, som opholdt den forfatningsmæssige Regjering paa dette Kontinent, som gjenbragte Regjeringen til dens oprindelige Tilstand, paa en Tid, da alle de politiske Partier skal have falden i Kaos. Vilde det da være for meget at sige, at ingen uden de Sidste-Dages Hellige skulle være tilladte at indtage de store og ansvarsfulde Stillinger? Nej, Joseph Smith gav Exemplet; han lærte Brødrene, som vare ved ham, bedre Ansuelser; de velunderrettede Sidste-Dages Hellige vide, at der er to Magter, som Gud har gjenindsat i disse sidste Dage. Den ene er Guds Kirke og den anden Guds Rige. En Mand kan tilhøre Guds Rige og dog ikke være Medlem af Guds Kirke. I Guds Rige kan der, i politisk Forstand, være Hedninger, Muslimanere, Sidste-Dages Hellige, Presbyterianere, Lutheranere, Katholiker og Mennester af enhver Tro. Ville disse give Love for Jesus Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige alene? Ville de Love, som de bestemme, beskytte os alene og ikke Andre? Nej. Og hvorfør? Fordi

Gud er de Sidste Dages Helliges, saavel som ethvert menneskeligt Værens Fader. Gud er Alles Fader; han er Fader til Kineseren, til Hinduen, til Afrikaneren, til Europæeren, til Amerikaneren og til alle menneskelige Racer af alle Troesbekendelser og Nationaliteter. Naar han opretter sit Rige vil det beskytte Alle i deres lige Rettigheder; jeg, som en Sidste-Dages Hellig vil ikke have Magt til at trænge min Næste under Fodder, som efter min Mening ikke er rettroende, fordi jeg er Sidste-Dages Hellig; heller ikke vil min Næste, fra hvem jeg er anderledestroende, have Magt til at trænge mig i Støvet. Synes det ikke at være ret? Det er den Slags Rige vi have at kæmpe for; det er den Slags Rige vi skulle oprette, og det er der allerede sørget for i den Konstitution som er givet os ved Gud, og gjennem vores Fædres herlige Arbejder, som lagde Grunden til denne Regjering, som var inspireret og oprejst ved vor almægtige Fader i denne udtrykkelige Hensigt. Der er ingen Frihed, som et menneskeligt Væsen kan ønske, heller ikke er der nogen Ret, som vi kunne udøve fuldelig uden at vi kunne dette under vort Lands Konstitution. Den behøver ingen Forbedring; den er vid nok, naar den kom blev forstillet i den sande Land, til Beskyttelse for Individerne, Kontinentet og den hele Klode, og til at forskaffe Frihed for Alle.

Nu, Sidste-Dages Hellige, om J have været ensidige, vil jeg raade Eder til at værne Eder af dermed. Jeg mener just ikke dermed, at J skulle tage Alle og Enhver i Eders Hus. Der er Forskjel. Jeg har set President Young mange Gange handle i denne Land. Han har indbudt Fremmede til vore sociale Selskaber og Huse og udfoldet overordentlig Gjæstfrihed mod dem, fordi det

var Visdom at gjøre dette; men en stor Del af de Sidste-Dages Hellige ere saa kortsynede i dette Punkt, at de ikke vide naar at standse. Der er Nogle saa enfoldige, at de i Venlighedens Land vilde lade en Mand komme ind i deres Hjem og blive saa familicer, at han vilde forsøge at føre nogle af Familiens Medlemmer paa Afveje. Fordi vi nære Venlighed og Gjæstfrihed, behøve vi ikke dersor at nedkaste enhver Hindring for Lasten til at liste sig ind i vores Byer og indsnige sig i vores Familie Kredse for at besudle den Renhed, som skalde herstede; dette vilde vores Daarstab. Kunne I ikke indse, Sidste-Dages Hellige, hvor unge og uerfarne I end monne være, kunne I ikke indse at, at tillade en saadan Frihed vilde være uret? Dersor, vi bør gjøre Forstjel. Aldrig har en Mand funnet gjøre sin Indtrædelse i noget godt Selskab uden passende Unbefaling. Dersom en Fremmed kom til mig med en Unbefaling fra en af mine Venner, vilde jeg, om nødvendigt, gaa med ham til Banken for at kautionere for ham, fordi jeg vilde være fuldkommen forsikret ved at gjøre saa; men antag, at en Fremmed kom til mig uden Unbefaling, for at udbede sig den samme Tjeneste, vilde jeg ikke være under den ringeste Forpligtelse til at opfylde hans Ønske; jeg kunne gjøre dette som en Edelmodigheds-gjerning, men naturligvis under saadanne

Omfændigheder, at jeg ikke behøvede at vente at gjøre mere end dette. Dersom jeg var mellem Fremmede kunde det aldrig falde mig ind at forsøge paa at trænge mig ind hos Folket uden de nødvendige Unbefalinger. Jeg har bevoget mig i deres Midte mange Gange, men har aldrig nydt deres Venlighed og Tillid uden at en saadan Tillid var erhvervet gjennem Bekjendtskab. Saaledes er det hos os; en Mand kan komme og er velanbefalet — han er hjemme her. Han vil have Tid nok til at grunde sit Navn og til at vise Folket hvem han er. Da vil han blive modtagen som han bør blive og blive agtet, som han kan gjøre Fordring paa at blive.

Jeg har talt en hel Del mere end jeg havde ifinde. Jeg haaber, at hvad jeg har sagt maa være til Eders Fordel. Dersom jeg har sagt noget Uvist — forglem det. Dersom jeg har sagt noget Urigtigt, haaber jeg, at I ville bortjage det fra Hukommelsen og beholde det, som er godt. Hold Eder til Dyb, til Renhed, til enhver Ting, som er godt, som vil ophøje og forædle Eder og gjøre Eder til et bedre Folk. Fremfor Alt, lad mig sige til Eder: bortkast alle gamle Traditioner for saa vidt som I kunne, og lør fra Herren og bliv undervist af hans hellige Land. At Gud maa forunde os dette, er min Bon i Jesu Navn. Amen.

Et godt Navn kan aldrig bevares for vel, og kan heller ikke tabes uden største Skade. Af alle Ulykker er ingen større end at se Tabet af sit gode Navn, og ingen større Daarstab end at sætte det i Fare. Det er vanskeligere at bringe et godt Rygte i Stand igjen, naar det engang har lidt Skade, end at vedligeholde det, medens det florerer. Rygten er som en Ild, den er let at vedligeholde, naar den engang er tændt, men slukkes den, tænder Du den ej saa let igjen; i det Mindste kommer den ikke til at brænde saa klar som før.

Abrahams Bog.

Beviser for dens Egthed.

(Fra «Deseret News»)

2det. Retninguen af den lige Indgang, som heldede $26^{\circ} 20'$ mod Nord-siden af Pyramiden, var saaledes paa den Tid, Pyramiden antages at være grundlagt*), at denne Retning var efter den oprindelige Nordstjerne, som da stod paa sit laveste Punkt, medens Alcyone **), (Midtpunktet eller den regjerende Planet, som kontrollerer vort Solssystem) som da var nærmest den himmelske Ekvator, var paa sit højeste Punkt eller paa samme Højde som ved Midnat af Efteraars Jevndøgn. Denne bestemte Stjernernes Standpunkt kan kun ske hvert 25,898 Aar; den betegner Pyramidens Datum og Pleiades Aar, en Begyndelse til en

naturlig Tidsregnings Era, om hvilken Traditionen har holdt sig i de fleste Tider og Lande, eller med andre Ord, „Den oprindelige Polar-Stjernes Meridian var, dengang Pyramiden blev bygget, stationeret ved Alcyone, efter hvilken Tid den begyndte at fjerne sig.“

3die. Pyramidens Vægt taget et tusinde Billioner Gange (omhyggelig udregnet) udgør hele Jordens Vægt, nemlig 6,050 Trillioner britiske Tons (et Ton er ca. 2000 danske Pund).

4de. Jordens aarlige Kredsloeb, som er et Aar, er fremstillet ved Loengden af Pyramidens mindste Omfang, og hver Dag af 24 Timer, ved fire Cubit — eller hver Dag af vore Aar, er fremstillet ved en Cubit paa hver af Pyramidens Sider, hver Side repræsenteret i dens hele Loengde, et Aar af denne Jord, eller en Dag til en Cubit som der staar i Abrahams Bog. Kan Nogen forklare os, hvorfor Pyramiderne var saaledes byggede, at en Cubit skalde repræsentere netop en Dag, dersom ikke Abraham havde lært det til dem, og dersom han gjorde dette, have vi kaldt Pyramiderne til at bære Vidnesbyrd om Bogen's Sandhed, hvilket de umindgaaeligt maa gjøre, og til samme Tid bekræfte Sandheden af dens Oversættelse ved Joseph Smith. Da Napoleon Bonaparte samlede sin Armee i Egypten, sagde han til sine Legioner, pegende paa Pyramiderne, at fyretretyve Aarhundreder saa ned paa dem. Vi have ogsaa koldet disse mægtige Fortidens Monumenter til at bære Vidnesbyrd om den aabenbarede Sandhed. Tilstaar, at det oven-

*) 2,170 Aar før Kr. eller netop 4000 Aar før 1830, Aaret paa hvilket Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev organiseret i denne Uddeling.

**) „Pleiaderne ere Syvstjernerne, Gemah faldet, hvilket betyder Axel, det, ved eller omkring hvilket Noget drejer sig. For saa Aar siden blev Professor Madler, en tyk Astronom, tilhændt Guldbmedaille af Europas videnskabelige Selskaber. Og hvorfor? Fordi han var den Første til at fremkomme med den Forudsigting, at der i Stjerne-Universet findtes et Centrallegeme, omkring hvilket Alt i vort System bevegede sig. Han ansaa som afgjort, at den flreste Stjerne i denne Gruppe, nemlig Alcyone, var dette Centrum. Ikke desmindre lære vi fra Job, dette videnskabelige Factum, og Prof. Madler havde ingen speciel Era for en saadan Opdagelse og havde heller ingen Ret til en saadan Medaille, medmindre han var en directe Efterkommer og Arving af Job.“ — Dr. Wild, New York.

staende er Faeta, og hvorledes er det da muligt at nægte, at Joseph Smith modtog sin Visdom fra guddommelig Kilde, og følgelig var en Guds Profet.

Mr. Mackay stadsfører, i sit Skrift (1870) om Facta i Astronomien, at den store Pyramide har været „undersøgt og udgransket som intet andet Monument, gammelt eller nyere, nogensinde har været; og de ustrættelige Udforskere have været belønede med en rig Host af de mest udmærkede Opdagelser. Af en af disse Opdagelser, gjort af Mr. Petrie, er det klart bevist, at Bygmesteren af denne Pyramide kendte Middelafstanden fra Soleu til Jorden med en Røjagtighed, som de nyere Videnskaber aldrig har kunnen opnaa før de sidste syv Aar. — Det bedste Linie- og Vinkel-Maal har været sammensat af W. Petrie, som ved Hjælp af dette viser, at den oprindelige Højde af den store Pyramide fra Grunden til dens Top var 486,25 britiske Fod; dette, multipliseret med 1,000,000,000, giver et Resultat af omtrent 92,093,000 britiske Mil for Middelafstanden til Solen. De sidst samlede Resultat af Videnskaben beregner Afstanden at være mellem 91,970,000 og 92,150,000, medens den store Pyramide giver 92,093,000 Mil, som netop er indenfor Videnskabens Formodninger.“ Dette, med andre Henvisninger, har været bevist at være ikke Tilfældigheder, men bevist ved Byggerne, da det kun udgjør en lidet Del af de Bevis, som ere tilvejebragte i denne Retning.

Her have vi altsaa Bevis for, at de gamle Egyptere havde Kundstab om Jordens sande Afstand fra Solen. At de erholdt deres Kundstab kun ved guddommeligt Lys, er bevist ved andre Forskeres mislykkede Forsøg paa at besvare dette Spørgsmål. F. Expl. i Herodotus Dage (Aar 500 f. C.) troede man, at Solen

kun var en otte eller ti Mile (eng.) høje; 50 Aar derefter beregnede Anaxagoros den til 1,800; 150 Aar senere var Afstanden beregnet til 5,300,000; 1900 Aar senere beregnede Kepler den til 26,400,000 Mil; i anno domini 1750 var den formodede Afstand voget til 81,650,000, og saaledes, ligefra Skabelsen til nu, have uinspirerede Mænd samlet efter disse Sandheder; ja endogaa den Dag i Dag ere de ikke sikre paa, at det virkelige Maal er erholdt.

For vort nuværende Formaal er det unødvendigt at gaa ind i Detaillerne af de forskellige geometriske, metriske, mekaniske, geografiske, astronomiske og kosmiske Henvisninger, som ere fundne paa den store Pyramide, alle om hvilke det kraftigt har været påstaat, at de have været undersøgte og beviste at være rigtige af de bedste videnskabelige Kræfter; heller ikke vil Tiden tillade os at følge en hurtig vorende Klasse af Skribenter, som, i dens Linier, Hjørner og Marker, finde en profetisk Verdens Historie; men vi ville dog neppe føle os tilfredse, om vi ikke korteligt fremstillede nogle faa af dens Indskriptioner. „Vi finde“ for at bruge Dr. J. A. Seiss's Ord i Philadelphia „en fuldkommen geometrisk Figur, saaledes formet, at de fire Sider af dens Grund forholder sig til sin lodrette Højde, som en Cirkels Omkreds til dens Radius; at hver af dens Grundlinier maaler netop en ti Millioner Del af Jordens halve Axel accurat saamange Gange som der er Dage i Aaret; at dens Højde multipliceret med Produktet af 10 multipliceret 9 Gange med sig selv, viser den antagne Afstand mellem Jorden og Solen; at dens Længde Enhed er bestemt en fem hundrede Millioner Del af vor Jordens Diameter ved Polerne; at Grundsladens to Diagonaler maaler i Tommer bestemt saamange som der er Aar i den store

precessionale Tidsperiode, at selve Pyramidens vægt staar i noje Forhold til Jordens egen vægt, og at dens Hældning og Form er nojagtig forskantet og orienteret (stillet efter de fire Verdenshjørner) med mikroskopisk Nojagtighed." Med Hensyn til Karret i Kongens Kammer, vedbliver han: „Vi iagttage i dette, det mest nojagtige Forhold i Maal; dens Sider og Binds Kubikindhold er lig med Indholdet af dets indre Rum; Længden af dets to Sider forholder sig til Højden som en Cirkel til dens Diameter, dets ydre Omfang er netop dobbelt saa stort som Bindens Indhold, og dens hele Kubikindhold er bestemt $\frac{1}{50}$ af det Kammer, hvori den blev sat, da Bygningen blev opført," thi den kunde ikke have været indsat i Kammeret efter at Bygningen var fuldført, paa Grund af Indgangens Størrelse og mange Kroge og Bugtninger. Lad os til disse Facta tillægge endnu et Vidnesbyrd af samme Forfatter, og vi antage da, vor Paastand med Hensyn til Sanddruheden af den Del af Abrahams Bog, som vi sidst have udtydet, er tilstrækkelig forsvaret. „Overalt træsse vi Spor af Abrahams Dygtighed i Himlens Kundsaber; hvorledes han fra sine Observationer af de himmelske Kloder, kunde fremføre Bevis for sine Udsagn, og hvorledes han nedsatte sig i Egypten og underviste Heliopolis Præster i de højere Videnskaber." Det var uden Tvivl ikke de lærde Skolers

nøgne Astronomiens Videnskab, men de theologiske og messiaske Sandheder, som ere sindbilledlig fremstillede i disse himmelske Hieroglypher, i hvilke, ligesom i mere bogstavelige Forståtelser, han glædede sig til at se Kristi Dag, og saa den, og var glad (Joh. 8. 56.); hvilket Frelserens Vidnesbyrd er i direkte Overensstemmelse med Beretningerne i Abrahams Bog; heller ikke behøve vi at blive meget forbausede naar Abenbaringer, gamle og nye, berette at Enoch og andre før Syndfloden værende Patriarker saa, ikke alene „Kristi Dag" men ogsaa Verdens Historie til dens Slutning.

Dersom vi tilstaa at Pyramiden's Form, i Forbindelse med dens andre Henvisninger, ere af profetisk Vigtighed, bliver det et markværdigt Factum, at dette uhyre fersidde Monument, i denne Ejendommelighed af dens Konstruktion, fremstiller Antallet af Dage i Overensstemmelse med Herrens og Kolobs Beregning, mellem Syndefaldet og den Tid, da vor Frelser paatog sig en Mennekestiftelse (4000 Aar), og Tiden mellem dens egen Konstruktion og Organisationen af Jesu Kristi Kirke i de sidste Dage (ogsaa 4000 Aar.) To af de vigtigste Begivenheder, som da tilhørte Fremtidens Verdenshistorie, men kendte af Gud; den første som Indledning til „Tidens Fyldes Husholdning" og den anden som Indledning til „Tidernes Fyldes Husholdning.

(Sluttes.)

Indhold.

Tale af George O. Cannon	Afløsning	344.
Nedaktionens Bemerkninger:	Beklædelse	346.
Evangeliets Gengivelse	Abrahams Bog	352.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Lorenzengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.